

Stanislaskiai • Gimę mylėti

3

NORA ROBERTS

Netikėtai stipriai

Knygute.lt

Nora Roberts

NETIKĖTAI STIPRIAI

Trečioji serijos
"Stanislaskiai - Gimę mylėti"
knyga

Versta iš Nora Roberts, Falling for Rachel,
Silhouette, 2008

© Nora Roberts, 1993

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Ieva Albertavičienė, vertimas iš anglų kalbos,
2013

© Živilė Adomaitytė, knygos dizainas, 2014

© Thinkstockphotos.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2014

ISBN 978-609-406-801-0

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2015

Mere Kei, šią skiriu Tau.

Prologas

Nikas niekaip nesuprato, kaip, po perkūnais, galėjo būti toks kvailas. Galbūt priklausyti gaujai jam buvo svarbiau, nei pats būtų norėjęs pripažinti. O gal tiesiog beprotiškai pyko ant pasaulio ir nusprendė, kad turi pasinaudoti pasitaikiusia proga. Be to, tikrai būtų praradęs autoritetą, jei būtų atsitraukęs, kai Risas, Tidžėjus ir Kešas taip įsiaudrino.

Tačiau jis dar niekada iš tikrųjų nenusižengė įstatymui.

Na, gal yra ne visai taip, priminė jis sau lipdamas per išdaužtą langą į elektronikos prekių parduotuvės patalpas. Bet tai buvo smulkūs nusižengimai. Sukčiavo rodydamas triukus su kortomis Madisono gatvėje mulkiams ir turistams, prekiavo vogtais laikrodžiais ir *Gucci* prabangos prekių kopijomis Penktajame aveniu, suklastojo kelias asmens tapatybės korteles, kad galėtų nusipirkti alaus. Kurį laiką dirbo dirbtuvėje, kur ardė vogtus automobilius, bet juk *pats* jų nevogė. Tiesiog išrinkdavo dalimis. Kelis kartus buvo įsivėlęs į muštynes su vietinių meksikiečių gauja, bet tai buvo garbės ir ištikimybės reikalas.

Taigi įsilaužti į parduotuvę vogti elektroninių skaičiuotuvių ir nešiojamųjų muzikos grotuvių buvo didelis šuolis. Nors po kelių bokalų alaus tai atrodė it pokštas, dabar tas gėralas ėmė jam sukti vidurius.

Nikui rodė, kad, kaip visada, jis papuolė į spąstus. Šįkart lengvai neišsisuks.

- Ei, vyruti, čia daug geriau, nei mėginti nudžiauti plytelę šokolado, tiesa? - Risas tamsiomis niūriomis akimis nužvelgė sandėlio lentynas. Jis buvo neaukštas, šiurkščių tamsių veido bruožų dvidešimtmetis, keletą metelių jau praleidęs jaunimo pataisos kolonijoje. - Būsime turtingi.

Tidžėjus sukikeno. Taip jis pritardavo viskam, ką pasakydavo Risas. Kešas, kaip paprastai nešnekus, jau kišo vaizdo žaidimų dėžutes į didelį juodą krepšį.

- Judinkis, Nikai. - Risas mestelėjo jam karinį daiktamaišį. - Krauk.

Dedant į jį radijo aparatus ir nedidukus magnetofonus Nikui per nugarą žliaugė prakaitas. Ką, po galais, jis čia veikia? Bando apiplėšti kažkokį varganą apskretėlį, kuris stengiasi išgyventi iš savo verslo? Tai ne tas pat, kas apgaudinėti turistus ar mėginti parduoti kažkieno

kito nelegalų ginklą. Dėl Dievo meilės, jis va-
gia!

- Risai, paklausyk, aš... - Jis nutilo, kai Risas
atsigręžė ir pašvietė į akis žibintuvėliu.

- Kilo bėdų, brolyti?

„Užspeistas į kampą“, - vėl pagalvojo Nikas.
Jeigu dabar pasitrauks, vis tiek nesutrukdys
kitiems paimti to, ko čia atėjo. Ir dar bus pa-
žemintas.

- Ne, ne, žmogau, nėra jokių bėdų. - Norė-
damas kuo greičiau viską užbaigti jis pasku-
bomis grūdo dėžes į daiktamaišį. - Nebūkime
per daug godūs, gerai? Noriu pasakyti, kad dar
teks tuos krepšius išnešti ir kur nors viską
parduoti. Neimkime daugiau, nei paskui pajėg-
sime iškišti.

Pašaipiai išsiviepęs Risas paplekšnojo Nikui
per nugarą.

- Štai kodėl man patinki. Visada toks prak-
tiškas! Nesuk galvos dėl pardavimo. Juk sa-
kiaiu, kad turiu ryšių.

- Gerai. - Nikas apsilaižė sukepusias lūpas ir
priminė sau, kad jis iš „Kobru“. Toks jis buvo,
toks ir bus.

- Kešai, Tidžėjau, nuneškite pirmą krovinį į
automobilį. - Risas švystelėjo raktelius. - Ne-

užmirškite paskui užrakinti. Juk nenorime, kad kokie nors blogiukai pavogtų, ar ne?

Tidžėjus kikendamas išsiropštė pro langą.

- Tikrai nenorime. - Jis vėl nuleido ant nosies akinius nuo saulės. - Šiais laikais vagys tyko už kiekvieno kampo. Tiesa, Kešai?

Kešas tik suniurnėjo kepurėdamasis pro langą.

- Tas Tidžėjus tikras kvailys. - Risas pakilojo dėžę su vaizdo grotuvu. - Padėk man, Nikai.

- Sakei, kad imsime tik smulkius daiktus.

- Persigalvojau. - Risas padavė dėžę Nikui į rankas. - Mano ponias jau seniai tokio kaulija. - Jis atmetė plaukus ir ėmė lipti pro langą. - Žinai, kokia tavo bėda, Nikai? Esi per daug sąžiningas. Kokia tau nauda iš tos sąžinės? O „Kobros“ - tai šeima. Sąžiningu reikia būti tik šeimoje. - Jis ištiesė rankas. Nikas padavė jam vaizdo grotuvą ir Risas išnyko tamsoje.

Šeima, pagalvojo Nikas. Risas teisus. „Kobros“ - jo šeima. Ja galima pasitikėti. Reikia ja pasitikėti. Nustūmęs dvejonės į šalį Nikas užsimetė ant peties maišą. Jis turi galvoti apie save. Iš savo dalies šiandakt jis galės išlaikyti stogą virš galvos dar mėnesį ar net du. Būtų galėjęs susimokėti už kambarį ir legaliais pini-

gais, jei nebūtų buvęs atleistas iš daiktų išvežtiotojo sunkvežimiu pareigų.

Niekam tikusi šalies ekonomika, nusprendė jis. Jeigu esi priverstas vogti, kad sudurtum galą su galu, reikia kaltinti vyriausybę. Nuo šios minties jis net prunkštelėjo keldamas koją pro langą. Risas teisus, pamanė Nikas. Visada reikia siekti paties geriausio.

- Gal padėti?

Išgirdęs nepažįstamą balsą Nikas sustingo pakelta koja. Šešėliuotoje tamsoje suspindo ginklas, sužibėjo ženklelis. Iš panikos šmėstelėjo mintis mesti maišą į neryškų siluetą ir bėgti kiek kojos neša. Papurtęs galvą policininkas žengė arčiau. Jis buvo jaunas, tamsiaplaukis, pavargusiose akyse Nikas įžvelgė perspėjimą, kad jam tai ne pirmiena.

- Padaryk sau paslaugą, - tarė policininkas. - Susitaisyk su nesėkme.

Ir Nikas susitaikė - nuslydo nuo palangės, nuleido maišą ant žemės, nususuko į sieną ir įsirėmė į ją rankomis.

- Man amžinai nesiseka, - sumurmėjo jis išsi-
blaškęs klausydamasis savo teisių.

1

Su lagaminėliu vienoje rankoje ir puse nuvalgyto riestainio kitoje Reičelė skubiai kilo teismo rūmų laiptais. Ji labai nemėgo vėluoti. Tiesiog negalėjo to pakęsti. Žinodama, kad rytiniam bylos svarstymui paskirtas teisėjas Snaidėris, tikras *kirvis*, ji dar labiau stengėsi atsidurti teismo salėje prie gynybos stalo 8:59. Turėjo dar tris minutes, o būtų turėjusi dvigubai daugiau, jei nebūtų užsukusi į savo biurą.

Iš kur ji galėjo žinoti, kad viršininkas tykos pasaloje su nauja byla rankose? „Jau dvejus metus dirbu visuomenine gynėja“, – priminė sau Reičelė smarkiai stumtelėjusi duris. Jau turėjo priprasti.

Ji pažvelgė liftų pusėn, pamatė prie jų laukiančią minią ir nusprendė lipti laiptais. Keikdama batelius aukštais kulniukais žengė iš karto per du laiptelius ir pakeliui sužiaumojo riestainio likučius. Apie kavą, kuria galėtų užsigerti, nebuvo ko nė svajoti.

Staigiai sustojusi prie teismo salės durų Reičelė davė sau dešimt sekundžių pasitaisyti mėlyną seržo švarkelį ir persibraukti per išsitaršiusius iki smakro kirptus juodus plaukus.

Greitai pasitikrino, ar auskarai vietoje. Tada pažvelgė į laikrodį ir giliai atsiduso.

„Pačiu laiku, Stanislaski“, – tarė sau oriai žengdama pro duris. Jos klientė, dvidešimt trejų metų prostitutė kieta it titnagas širdimi, buvo įvesta į salę, kai Reičelė sėdosi į savo vietą. Už kaltinimus dėl priekabiavimo gatvėje tikriausiai būtų gavusi nedidelę baudą, o kardo mojo kalnimo laikas būtų buvęs įskaičiuotas į bausmės laiką, tačiau ji pavogė dar ir kažkokio vyruko piniginę, o tai smarkiai padidino riziką.

Reičelė paaiškino įsižeidusiai ginamajai, ne visi klientai gėdijasi skūstis praradę du šimtus grynaisiais ir auksinę kredito kortelę.

– Visiems stot!

Į salę įžirgliojo *kirvis*, vilkintis juoda mantija, besiplaikstančia apie metro devyniasdešimties ūgio ir šimto dvidešimt penkių kilogramų svorio kūną. Jo oda buvo balintos kavos spalvos, o veidas apskritas ir nedraugiškas kaip tų molūgų, kuriuos Reičelė su broliais ir seserimi pjaustydavo per kiek-vieną Heloviną.

Teisėjas Snaidėris teismo salėje negalėjo pakęsti vėlavimo, įžūlių kalbų ir nenorėdavo girdėti pasiteisinimų. Reičelė dirstelėjo į kaltintoją, apygardos prokuroro padėjėją. Apsikeitę

užjaučiamais žvilgsniais jie kibo į darbą.

Reičelei pavyko išplėšti klientei devyniasdešimt dienų kalinimo. Ši teismo įgaliotinio vedama iš salės pernelyg netryško dėkingumu. Byloje dėl grasinimo smurtu Reičelei labiau pasisekė.

- Galų gale, jūsų kilnybe, mano klientas sumokėjo už *karštą*, o ne už atvėsusį maistą. Kai pica buvo atvežta, jis taip ir paaiškino ją atvežusiam vaikinui ir pasiūlė pačiam jos paragauti. Visa bėda, kad pasiūlė pernelyg entuziastingai, o kai susistumdė, pica netyčia užkrito pasiuntinukui ant galvos...

- Labai juokinga, advokate. Penkiasdešimt dolerių bauda, įskaitytas kardomojo kalinimo laikas.

Visą rytinę sesiją Reičelė grūmėsi dėl savo ginamųjų. Kišenvagystė. Girtavimas ir chuliganizmas viešoje vietoje, dar du grasinimai smurtu ir smulki vagystė. Vidurdienį buvo baigta kišenvagio, tikro nevykėlio, byla. Reičelei teko pasitelkti ryžtą ir visus gebėjimus, kad įtikintų teisėją paskirti psichiatrinę ekspertizę ir psichologo konsultacijas.

- Ne taip ir prastai, - pagyrė apygardos prokuroro padėjėjas. Nors jis buvo vos keleriais

metais vyresnis už Reičelę, dvidešimt šešerių, manė esąs jau patyręs veteranas. – Man regis, laimėjome po lygiai.

Ji šyptelėjo ir užsegė lagaminėlį.

– Na jau ne, Speldingai. Aš aplenkiau tave laimėjusi kišenvagio bylą.

– Galbūt. – Speldingas, kuris jau kelias savaites gerinosi jai tikėdamasis pakviesti į pasimatymą,ėjo šalimais. – Iš psichiatro jis gali grįžti švarus kaip sniegas.

– Žinoma! Tam vyrukui septyniasdešimt dveji, o vagia jis vienkartinius skustuvus ir sveikinimų atvirukus su gėlėmis. Akivaizdu, kad mąsto logiškai!

– Tavo ginamosios kalbos paliečia kiekvieną jautrią širdį, – linksmi tarė Speldingas, nes jam be galo patiko Reičelės darbo stilius teismo salėje. Taip pat ir jos kojos. – Žinai ką pasakysiu: aš pavaišinsiu tave pietumis, o tu pamėginsi mane įtikinti, kodėl visuomenė turi atsukti kitą skruostą.

– Atleisk. – Ji apdovanojo jį greitu šypsniu ir vėl pasuko prie laiptų. – Manęs laukia klientas.

– Už grotų?

Ji gūžtelėjo pečiais.

– Maniškiai visi iš ten. Gal kitą kartą galėsiu,

Speldingai.

Policijos nuovadoje buvo triukšminga ir atsidavė išsivadėjusia kava. Reičelė drebedama įėjo vidun. Orų pranešėjas šiek tiek persistengė žadėdamas bobų vasarą. Virš Manhatano slinko sunkūs, bjauriai atrodantys debesys. Ji jau gailėjosi, kad nepasiėmė nei palto, nei lietsargio šįryt išeidama iš namų.

Jei pasiseks, pamanė Reičelė, po valandos jau bus savo biure ir išvengs artėjančio lietaus. Pasisveikinusi su keliais pažįstamais policininkais ji paėmė nuo stalo lankytojo kortelę.

- Nikolas Lebekas, - pasakė prie stalo sėdinčiam seržantui. - Įsilaužimas ir vagystė.

- Taip, taip... - Seržantas pervertė dokumentus. - Tavo brolis jį atvežė.

Reičelė atsiduso. Kai tavo brolis - policininkas, gyvenimas ne visada būna lengvesnis.

- Aišku. Ar Lebekas jau kam nors skambino?

- Ne.

- Kas nors jo ieškojo?

- Ne.

- Puiku. - Reičelė perėmė lagaminėlį į kitą ranką. - Noriu su juo pasikalbėti.

- Gerai....